

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.639

Dosar nr.9696/2/2012

Ședința publică de la 12 februarie 2014

S-a luat în examinare recursul declarat de M. împotriva Sentinței Civile nr. 1700 din 27 mai 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII a de Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, s-au prezentat recurenta - reclamantă M., reprezentată de avocatul C. și intimatele - pârâte Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin consilierul juridic N., Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov, prin consilierul juridic B., respectiv Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov, fostă Direcția Generală a Finanțelor Publice Ilfov, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice București, reprezentată de consilier juridic, fără delegație la dosarul cauzei.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că prezentul recurs nu este timbrat, fiind declarat și motivat cu respectarea termenului prevăzut de lege în acest sens.

Se mai precizează că intimata - pârâtă Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov a depus, prin serviciul registratură, întâmpinare, comunicată potrivit referatului grefei, prin fax, la data de 10 februarie 2014.

Avocatul C., reprezentant al recurenteii - reclamante, depune la dosarul cauzei dovada achitării taxei judiciare de timbru și timbrul judiciar în cuantumul datorat pentru calea de atac exercitată.

De asemenea, consilierul juridic N., pentru intimata - pârâtă Casa Națională de Asigurări de Sănătate, depune la dosarul cauzei întâmpinare, înmânându-se câte un exemplar părților prezente, prin reprezentanți, care precizează că nu solicită acordarea unui nou

termen de judecată pentru a lua cunoștință de conținutul actului procedural.

Nemaifiind alte cereri, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Recurenta - reclamantă M., Reprezentată de avocatul C., solicită admiterea recursului declarat și, în principal, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, iar, în subsidiar, modificarea în tot a sentinței atacate, în sensul admiterii acțiunii, cu referire la motivele scrise depuse la dosarul cauzei.

Opinează apărătorul recurenteii că sentința atacată este nelegală în contextul în care prima instanță a apreciat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile legii speciale ce reglementează asigurările de sănătate, refuzând însă să face aplicarea acestor dispoziții, cu unica motivare că aceste prevederi nu pot fi reținute.

Apreciază avocatul C. că prima instanță nu a procedat realmente la judecarea cauzei în fond, în contextul în care principala critică formulată cu privire la decizia de impunere a vizat aplicarea accesoriilor, respectiv a majorărilor și penalităților.

Astfel, în fața primei instanțe s-a făcut dovada achitării debitului principal, rămânând așadar în discuție doar problema accesoriilor.

Or, din această perspectivă s-a susținut nelegalitatea deciziei dată fiind nerespectarea prevederilor Codului de Procedură Fiscală, la care fac trimitere și dispozițiile speciale, în sensul că nu se stabilește termenul de la care au început a fi calculate.

În acest sens pârâtele susțin că s-au calculat accesorii pentru depășirea termenului de plată, însă acest termen nu este regăsit nicăieri în actele emenate de la pârâte, respectiv decizie de impunere, întâmpinări sau alte acte, în contextul în care fiind vorba despre o perioadă ce se întinde pe mai mulți ani se prezumă existența mai multor termene, pentru fiecare obligație în parte.

Se susține că prima instanță a fost în eroare reținând că în speță nu este contestat cuantumul accesoriilor, atâta vreme cât reclamanta a susținut nelegalitatea acestora în contextul

inexistenței unui termen de la care s-a procedat la aplicarea procentului.

În acest context problema cuantumului din perspectiva matematică este una subsidiară, câtă vreme nu există un punct de pornire în ceea ce privește aplicarea accesoriilor.

Analizând decizia de impunere, prima instanță a apreciat că acest act este legal întrucât precizează debitul principal și accesoriile, precum și perioada de la care au fost calculate, însă, fiind vorba de mai mulți ani, curgeau termene și se aplicau accesorii distincte pentru fiecare obligație în parte, din această perspectivă existând și o încălcare a dreptului la informare.

Intimata - pârâtă Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin consilierul juridic N., solicită respingerea recursului declarat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței atacate.

Opinează apărătorul intimatei că în mod corect prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a CNAS, autoritate publică centrală care gestionează fondul național unic de asigurări sociale de sănătate prin casele județene și care nu intră în relații contractuale cu persoanele fizice sau juridice.

Prin urmare, decizia contestată în prezenta cauză a fost emisă de Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov, astfel că soluția primei instanțe sub acest aspect este corectă.

Consilierul juridic N. apreciază de asemenea ca fiind temeinică și legală soluția pronunțată pe fondul cauzei, susținând că judecătorul fondului a aplicat în mod judicios prevederile legale incidente în cauză.

Având cuvântul, consilierul juridic B., reprezentant al Casei de Asigurări de Sănătate Ilfov, pune de asemenea concluzii de respingere a recursului declarat ca nefondat, opinând că soluția pronunțată de prima instanță este temeinică și legală.

Reprezentantul intimatei - pârâte Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov, fostă Direcția Generală a Finanțelor Publice Ilfov, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice București, solicită respingerea recursului, precizând că reiterează excepția lipsei calității procesuale pasive a autorității pe care o reprezintă.

Din această perspectivă se mai susține ca prima instanță a reținut în mod corect că în speța cadrul este dat de Legea nr.

554/2004, care conferă legitimare procesuală numai emitentului actului.

Se mai arată de asemenea că în raport cu motivele de recurs invocate, o eventuală admitere a căii de atac nu ar putea conduce la casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare, ci doar la o modificare a hotărârii atacate.

Având cuvântul în replică, avocatul C., apărător al recurenteii - reclamante, precizează că rejudecarea efectivă a fondul duce la casarea hotărârii cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

De asemenea, apărătorul recurenteii mai arată, pe de o parte, că pentru cererea de suspendare a executării actului atacat pe care organul fiscal ar fi putut să o inițieze a fost depusă cauțiune, astfel încât acest pârât are legitimitate procesuală pasivă în cauza dedusă judecării, iar, pe de altă parte, că art. 261 alin. 1 din Legea nr. 95/2006 face trimitere la dispozițiile Codului de Procedură Fiscală, dispozițiile nu au fost aplicate în prezenta cauză.

Înalta Curte constatând cauza în stare de judecată o reține în vederea soluționării, în condițiile art.150 și 256 Cod procedură civilă.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii deduse judecării

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 9696/2/2012 pe rolul Curții de Apel București, reclamanta M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE și CASA DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE ILFOV COMPARTIMENT ADMINISTRARE CONTURI și CREANȚE în temeiul art.218 C. proc. fisc, anularea Deciziei de impunere având numărul de înregistrare CAS ILFOV 14274/20.06.2012 și comunicată la data de 03.07.2012 emisă de pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov; în temeiul art. 215 alin. 2 C.proc. fisc, coroborat cu art. 15 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, suspendarea Deciziei contestate până la soluționarea definitivă și irevocabilă a prezentei cauze; în temeiul

art. 274 C. proc. civ., obligarea pârâtei la suportarea cheltuielilor de judecată.

La data de 11.02.2013 reclamanta a depus dovada consemnării cauțiunii stabilită de instanță, iar la data de 12.02.2013 reclamanta, în temeiul art. 132 alin. 1 și art. 146 C. proc. civ., a formulat o cerere prin care a arătat că primul petit al acțiunii constă în anularea Deciziei de impunere având numărul de înregistrare CAS ILFOV nr. 14274/20.06.2012 și comunicată la data de 03.07.2012, emisă de pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov și a adresei nr. 20493/17.08.2012, emisă de aceeași autoritate pârâtă.

Totodată, având în vedere că, potrivit art. V alin. 1 din OUG nr.125/2011, începând cu data de 01.07.2012, competența de administrare a contribuțiilor sociale în care este inclusă și aceea stabilită în sarcina reclamantei prin Decizia nr. 14274/20.06.2012 a CAS Ilfov revine Agenției Naționale de Administrare Fiscală, reclamanta a chemat în judecată în calitate de pârât și AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE ILFOV.

2.Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința Civilă nr.1700 din 27 mai 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII a de Contencios Administrativ și Fiscal instanța a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Casa Națională de Asigurări de Sănătate și Direcția Generală a Finanțelor Publice Ilfov, respingând acțiunea în contradictoriu cu acești pârâți pentru lipsa calității procesuale pasive. Pe fondul cauzei, instanța a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta M., așa cum aceasta a fost completată, în contradictoriu cu pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că prin decizia de impunere nr. 14274/20.06.2012 pârâta CAS Ilfov a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de ... lei, din care suma de ... lei reprezentând obligația de plată a contribuție la FUNASS, pentru perioada 01.01.2007-31.12.2011, majorări de întârziere de ... lei(calulate până la data de 31.05.2012) și de ... reprezentând penalități(calulate până la data de 31.05.2012).

Împotriva deciziei de impunere, reclamanta a formulat contestație fiscală, soluționată de către aceeași pârâtă, respectiv CAS

Jud. Ilfov, prin adresa nr. 20439/17.08.2012, în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată.

Prima instanță a apreciat că nu există o identitate între persoana pârâtelor CNAS, respectiv DGFPJ Ilfov și autoritățile publice ale căror acte administrativ-fiscale sunt contestate, reținând de asemenea ca fiind nerelavantă împrejurarea că, ulterior emiterii acestor acte fiscale, a fost modificată competența de colectare a creanțelor fiscal-bugetare.

De asemenea s-a apreciat că nu prezintă relevanță că pârâta CNAS coordonează potrivit legii activitatea CAS județene, neavând calitatea de emitent al actelor administrativ-fiscale atacate în cauză.

A conchis judecătorul fondului că în cauzele din materia contenciosului administrativ, conform practicii unanime și constante; dețin calitate procesuală pasivă exclusiv autoritățile publice emitente ale actelor administrative tipice sau a unui refuz apreciat ca fiind nejustificat, iar nu și alte autorități publice cu atribuții indirecte în privința emitentului actului.

Cu privire la fondul acțiunii îndreptată împotriva pârâtei CAS Ilfov, instanța a reținut că sunt neîntemeiate criticile de nelegalitate invocate de către reclamantă pentru următoarele considerente:

Astfel, criticile întemeiate pe nerespectarea dreptului reclamantei la informare, în sensul lipsei unor mențiuni obligatorii din conținutul deciziei de impunere, împrejurare care ar conduce la nelegalitatea actului, fiind imposibil pentru reclamantă să cunoască modul de calcul al debitului principal, cât și al accesoriilor, izvorul de fapt și de drept al acestor debite, precum și omisiunea indicării scadenței deciziei de impunere, cu luarea în considerare a pretinselor încălcări a disp. art. 44, 45 110 alin. 2 și 3, 119 alin. 1 și 120 alin. 1 din OG nr. 92/2003, nu pot fi reținute.

În concret, prima instanță a constatat că decizia de impunere conține cuantumul debitului principal, perioada pentru care a fost calculat, cuantumul accesoriilor constând în majorări de întârziere și penalități, precum și perioada până la care acestea din urmă au fost calculate, temeiul de fapt și de drept al emiterii deciziei de impunere.

În privința temeiului de drept s-a reținut că pârâta a menționat dispozițiile art. 215 și 216 din Legea nr. 95/2006, OG nr.92/2003, art. 35 din Ordinul PCNAS, HG nr.1050/2004, iar în privința temeiului

de fapt s-a constată că pârâta a indicat că documentul care a stat la baza calculului obligației de plată 1-a constituit acela furnizat de către ANAF către CNAS în baza protocolului P 5282/26.10.2007.

De asemenea, la baza debitului reținut în sarcina reclamantei de către CAS Ilfov prin actele atacate, au stat deciziile de impunere emise ca urmare a declarațiilor anuale date de către reclamantă cu privire la veniturile estimate și realizate efectiv, venituri care au fost luate în considerare de către pârâtă la calcularea contribuției la fondul unic al asigurărilor sociale de sănătate.

Prin urmare, decizia de impunere conține mențiunile prevăzute de art. 43 alin. 2 din OG nr. 92/2003, republicată, putând de asemenea mențiunile că devine titlu executoriu în condițiile legii, respectiv că poate forma obiect al contestației fiscale la sediul CAS Ilfov.

Judecătorul fondului a constatat că deși potrivit prevederilor legale reclamantei îi revenea obligația în perioada obținerii veniturilor din activități independente de a declara trimestrial cuantumul acestora către pârâta CAS Ilfov, de a calcula contribuția legală obligatorie pentru asigurarea de sănătate și de a plăti la scadență această contribuție, totuși aceasta nu s-a conformat dispozițiilor în speță, consecința fiind aceea a verificărilor efectuate în mod legal de către pârâtă și calculării cuantumului acestei contribuții în mod retroactiv pentru perioada vizată de aceste declarații de venit, 2007-2010, inclusiv prin calcularea accesoriilor prevăzute de OG nr. 92/2003 pentru nedeclararea și neplata la scadență a acestor contribuții trimestriale.

S-a apreciat că susținerile privind nementionarea în decizia de impunere a scadenței debitului și a modului de calcul al accesoriilor nu pot fi reținute, fiind aplicabile astfel dispozițiile art. 119-120 ind. 1 din OG nr. 92/2003 pentru nerespectarea obligațiilor reclamantei, decizia de impunere fiind obligatorie pentru reclamantă începând cu data scadenței fiecărei rate trimestriale a acesteia, iar nu începând cu data emiterii actului atacat, aceasta conținând rezultatul constatării pârâtei privind refuzul reclamantei de a declara aceste venituri și de a calcula și plăti această contribuție obligatorie potrivit Legii nr. 95/2006.

S-a constatat nefondată și pretinsa încălcare de către pârâtă a obligației de comunicare a deciziei de impunere, avându-se în

vedere că o asemenea obligație se impunea a fi respectată exclusiv în cazul în care reclamanta și-ar fi îndeplinit la scadența legală obligația periodică de a declara veniturile și de a plăti contribuția.

Neîntemeiată s-a apreciat și susținerea reclamantei privind împrejurarea că între părți nu a fost încheiat anterior un contract în sensul art. 211 alin. 1 din Legea nr. 95/2006, avându-se în vedere că o asemenea interpretare nu corespunde sensului dispoziției legale.

Prima instanță a constatat că reclamanta nu a înțeles să conteste modul efectiv de calcul al accesoriilor aferente debitului principal constatat prin decizia de impunere atacată, ci exclusiv legalitatea stabilirii acestor accesorii din perspectiva omisiunii pretinsă pârâtei de a-i comunica periodic decizii de impunere privind debitul principal, apreciind că susținerile privind lipsa de claritate a cuantumului accesoriilor nu pot fi reținute față de omisiunea reclamantei de a comunica veniturile obținute.

Totodată, potrivit disp. art. 119-121 ind. 1 din OG nr. 92/2003, pentru perioada vizată de decizia de impunere emisă de către pârâtă erau prevăzute atât penalitățile, cât și dobânzile de întârziere, fiecare dintre acestea fiind reglementate distinct pentru nerespectarea scadenței debitului principal, astfel că pârâta a aplicat în mod corespunzător aceste dispoziții legale în privința reclamantei.

A fost înlăturată și susținerea privind pretinsa rea-credință a pârâtei în sensul că prin necomunicarea debitului la termenul scadent reclamanta nu a beneficiat de dispozițiile art. XI din OG nr. 30/2011 privind acordarea unor facilități fiscale de plată a debitului și a accesoriilor, avându-se în vedere că reclamantei îi revenea obligația declarării veniturilor obținute în perioada vizată de decizia de impunere, de a calcula și de a plăti aceste contribuții periodice, trimestrial, astfel încât, în măsura în care aceste obligații ar fi fost îndeplinite întocmai de către reclamantă, aceasta ar fi avut posibilitatea de a se adresa pârâtei în vederea acordării facilităților fiscale.

A conchis instanța fondului în sensul că atât decizia de impunere, cât și răspunsul comunicat reclamantei în soluționarea contestației fiscale, corespund dispozițiilor legale în vigoare la data obținerii veniturilor de către reclamantă, precum și situației de fapt constatată prin declarațiile de venit atașate cauzei.

A fost de asemenea respins ca neîntemeiat și capătul de cerere privind suspendarea actelor atacate, instanța apreciind că în speță nu sunt întrunite cerințele prevăzute de art. 14 -15 din Legea nr. 554/2004, respectiv cazul bine justificat, fiind înlăturate ca neîntemeiate criticile de nelegalitate invocate de către reclamantă, precum și paguba iminentă, nefiind dovedită împrejurarea că executarea actului fiscal atacat ar avea consecințe disproporționate asupra veniturilor obținute de către aceasta.

3. *Recursul declarat în cauză*

Împotriva soluției instanței de fond a formulat recurs reclamanta, întemeiat pe dispozițiile art.304 pct.7,8,9 Cod procedură civilă respectiv art.304¹ Cod procedură civilă.

În motivarea acestuia s-a invocat nemotivarea înlăturării de către instanța de fond a argumentelor invocate de către aceasta în fața instanței de fond.

S-a arătat că potrivit art. 119 și art. 120 C. proc. fisc, majorările de întârziere se calculează începând cu data următoare zilei scadentei. Or, în condițiile în care scadența este determinată de data comunicării efective a deciziei de impunere, iar CAS Ilfov nu mi-a comunicat niciun act privitor la intervalul de timp cuprins între 01.01.2007 - 31.12.2011, este evident că sumele pe care le-a pretins cu titlu de majorări de întârziere și penalități nu au nicio bază juridică, fiind impuse în mod nelegal. În susținerea nelegalității impunerii a arătat că intimata nu are nicio dovadă în sensul comunicării vreunei decizii de impunere în mod diferențiat, pe fiecare interval de timp în parte, pentru a avea posibilitatea de a calcula efectiv și corect eventualele majorări datorate cu titlu de întârziere a plății. După cum prevăd textele legale invocate anterior, majorările se datorează începând cu data ulterioară scadenței. Or, fiind vorba despre pretinse debite distincte, rezultă că și majorările au date de început diferențiate, raportate la ziua în care pretinsele mele obligații neachitate au devenit scadente. Ca atare, în condițiile în care nu este îndeplinită procedura de comunicare a deciziilor de impunere este evident că pârâta nu are nicio dată de referință pentru calcularea și impunerea majorărilor de întârziere

În același context s-a invocat și încălcarea dreptului contribuabilului la informare, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, precum și reaua-credință a intimatei care nu i-a comunicat în timp debitul avut.

De asemenea se arată că, de asemenea, în condițiile în care CNAS gestionează fondul național unic de asigurări sociale de sănătate - potrivit art. 209 alin. 3 din Legea nr. 95/2006 - iar potrivit art. 36 din Ordinul Președintelui CNAS nr. 617/2007, CNAS, prin CAS, procedează la aplicarea măsurilor de executare silită, rezultă că, în ultimă instanță, această pârâtă este titulara drepturilor și obligațiilor ce rezultă din raporturile juridice specifice. Ca atare, este firesc să aibă calitate procesuală pasivă și pârâta CNAS.

Cât privește calitatea procesuală a DGFP Ilfov acesta ar fi legată de capătul de cerere vizând suspendarea hotărârii.

4. Apărările intimatelor

Casa de Asigurări de Sănătate Ilfov, prin întâmpinare a solicitat respingerea recursului arătând următoarele:

Art. 208 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății cu modificările și completările ulterioare, consacră principiul solidarității, cu consecința obligativității tuturor cetățenilor de a contribui la asigurările de sănătate.

Datorită solidarității contribuabililor, sistemul de sănătate poate asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, în vederea aplicării prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

Obligația de plată a contribuției la Fondul Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate (în continuare FNUASS) are o justificare constituțională și se aplică tuturor persoanelor prevăzute de norma de lege, fără privilegii ori discriminări.

Calitatea de asigurat a reclamantei deriva din legea organică privind reforma în domeniul sănătății, situație în care dispozițiile art. 257, alin.(2) lit.b) din Legea nr. 95/2006 sunt aplicabile, astfel că indiferent de încheierea contractului de asigurări cu casa de asigurări de sănătate posibilitatea de a nu plăti contribuția de sănătate, din veniturile realizate din activități independente în calitate de persoană fizică autorizată, în contul unic este exclusă.

Stabilirea obligațiilor fiscale, prin decizie de impunere, a fost efectuată, pe baza informațiilor care ne-au fost comunicate de organele fiscale, în temeiul deciziilor de impunere anuale, depus de reclamanta la organele fiscale teritoriale, întrucât acesta nu și-a respectat obligația de depunere a declarațiilor la CAS Ilfov,

obligație care-i incuba în temeiul OG nr. 92/2003 și art. 215 din Legea nr. 95/2006.

Dacă reclamanta ar fi respectat termenele de depunere a declarațiilor, ar fi avut cunoștință de obligațiile ce le avea fata de FNUASS, despre modificările în datele de stare civilă și domiciliul acesteia și ar fi putut astfel fi înștiințată mai repede despre existența acestor obligații, situație în care accesoriile nu ar fi fost în cuantum așa de mare.

Decizia de impunere nr. 14274/20.06.2012 a fost adresată reclamantei cu respectarea prevederilor art. 44 C.proc. Fisc. prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire și comunicată reclamantei la data de 03.07.2012, care este data la care reclamanta recunoaște în acțiune că a intrat în posesia deciziei de impunere.

Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere. CAS Ilfov a calculat dobânzi și penalități de întârziere conform prevederilor art. 119, art. 120 și 120^{A1} din O.G. 92/2003. Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale și se calculează conform art. 120² din O.G. nr. 92/2003.

În întâmpinarea formulată, intimata Casa Națională de Asigurări de Sănătate a solicitat de asemenea respingerea recursului, arătând în aceasta ca Potrivit art. 208 alin.3 lit.e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, și se realizează pe baza participării obligatorii la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

De asemenea, conform art. 211 alin.1 din Legea nr. 95/2006, „sunt asigurați potrivit legii, toți cetățenii români cu domiciliul în țară,(...) care fac dovada plății contribuției la fond”.

Totodată, în conformitate cu art. 216 din actul normativ mai sus menționat, în cazul neachitării la termen, potrivit legii, a

contribuțiilor datorate fondului de către persoanele fizice, altele decât cele pentru care colectarea veniturilor se face de Agenția Națională de Administrare Fiscală, casele de asigurări județene sau persoane fizice ori juridice specializate, procedează la aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor cuvenite bugetului fondului și a majorărilor de întârziere în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

În ceea ce privește motivul vizând greșita admitere de către instanța de fond a excepției lipsei calității procesuale pasive a CNSAS și a DGFP Ilfov instanța reține ca în mod corect s-a avut în vedere faptul că cererile de anulare/respectiv suspendare formulate de către recurenta-reclamantă privesc acte emise doar de către CAS Ilfov și nu de către celelalte pârâte.

De asemenea, suspendarea actului ar suspenda de drept procedura de executare silită a acestuia, care este în competența organelor fiscale, în concret DGFP Ilfov, astfel încât nu în această fază procesuală poate fi vorba despre calitatea procesuală a DGFP Ilfov.

Mai mult, calitatea de coordonator a casei județene de către CNAS nu atrage calitatea procesuală a acesteia, direcțiile județene având calitatea procesuală conferită atât de lege, cât și cea de emitent al actului constatator, calitate recunoscută inclusiv prin punerea sa în executare în mod direct, și nu prin intermediul structurii centrale. Un argument în acest sens este și faptul că însăși reclamanta a chemat în judecată DGFP Ilfov și nu ANAF sau Ministerul Finanțelor.

Pe fondul cauzei se reține că, recurenta nu contestă în concret obligația de plată a sumei de ... lei reprezentând, conform deciziei de impunere, obligații de plată (contribuție) ci cu precădere accesările acestei sume reprezintă penalități și majorări de întârziere.

Cât privește obligația de plată principală se rețin următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.211 alin.1 din Legea nr.95/2006 privind refacerea în domeniul sănătății, toți cetățeni români cu domiciliu în țară sunt asigurați, ca și cetățeni străini cu domiciliul sau reședința în România, și în această calitate au obligația plății contribuției la

Fondul Național de Asigurări Sociale de Sănătate conform art.208 alin.3 și art.213 din același act normativ asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii inclusiv pentru persoanele care nu au calitatea de salariat ci realizează venituri din alte activități independente.

Cum reclamanta-recurentă nu a contestat desfășurarea activităților și veniturile obținute în perioada analizată, aceasta are obligația de a plăti contribuția de asigurări de sănătate către FNUASS.

Așa fiind se constată că în mod corect instanța de fond a apreciat ca temeinică și legală obligația de plată de către reclamantă a contribuției - obligațiile de plată calculate în conformitate cu declarațiile anuale ale acesteia, cu privire la veniturile estimate și realizate efectiv.

Cât privește obligația de plată a penalităților și majorărilor de întârziere, se rețin următoarele:

Conform dispozițiilor art.222 din Legea nr.95/2006 fiecare asigurat are dreptul de a fi informat cel puțin o dată pe an, prin casele de asigurări, asupra serviciilor de care beneficiază, a nivelului de contribuție personală și a modalității de plată, precum și asupra drepturilor și obligațiilor sale, dispoziții din care rezultă obligația pârâtei CJAS Ilfov de a informa pe reclamante asupra obligației plății contribuției și a nivelului acestuia, datorată către FNUASS.

De altfel, aceasta este o obligație de informare care își are fundamentul în dispozițiile art.31 alin.2 din Constituția României text ce obligă autoritățile și instituțiile publice, potrivit competențelor ce le revin, să asigure corect informarea cetățenilor, în sfera lor de activitate.

Instanța reține că pârâta CJAS Ilfov nu și-a îndeplinit obligația de a înștiința pe reclamantă iar numai în situația în care aceasta nu își îndeplinea obligația, să calculeze și să impună plata accesoriilor la reprezentant dobânzi și penalități.

Chiar dacă aceste obligații de plată sunt accesorii obligațiile principale datorate de reclamantă, în sarcina acesteia nu poate fi reținută vreo culpă de neplată câtă vreme aceasta, de bună credință și-a depus declarațiile pentru stabilirea obligațiilor fiscale către Administrația Financiară, de unde de altfel și pârâta - intimata le-a

preluat pentru calculul contribuției, și mai mult, cum s-a arătat, până la tot data deciziei de impunere, în tot intervalul de timp analizat, intimata nu și-a îndeplinit ea însăși obligațiile legale corelative.

Așa fiind, cum recurentei i s-a comunicat decizia de impunere din 20.06.2012, în care se prevăd atât obligațiile de plată principale, (contribuția) cât și cele accesorii, fără o notificare prealabilă asupra plății contribuției la FNUASS, instanța apreciază faptul că recurenta nu poate fi obligată și la plata penalităților și majorărilor de întârziere.

2. Temeiul de drept al soluției

Față de cele mai sus expuse, Înalta Curte apreciază că recursul în cauză este întemeiat, încadrându-se în dispozițiilor art.304 pct.8 Cod procedură civilă.

În aceste condiții, conform dispozițiilor art.312 alin.1 și 2 Cod procedură civilă recursul va fi admis cu consecința modificării în parte a sentinței atacate, în sensul că admite în parte acțiunea reclamantei M., anulează în parte Decizia de impunere nr. 14274 din 20 iunie 2012 privind accesoriile calculate la debitul principal, respectiv majorări de întârziere în quantum de ... lei și penalități în quantum de ... lei. Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

PENTRU ACESTE MOTIVE IN NUMELE LEGII DECIDE:

Admite recursul declarat de M. împotriva Sentinței civile nr.1700 din 27 mai 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Modifică în parte sentința atacată, în sensul că admite în parte acțiunea reclamantei M..

Anulează în parte Decizia de impunere nr. 14274 din 20 iunie 2012 privind accesoriile calculate la debitul principal, respectiv majorări de întârziere în quantum de ... lei și penalități în quantum de ... lei.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 12 februarie 2014